

ประโยค ป.ธ. ๗

แปล มครเป็นไทย

สอบ วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

๑. ปุณ รากวิราคาทีนิ นวปทานิ นิพพญิตโลกุตตรนิพพานเมว
 สนุชชาย วุตตานิ ฯ ตสฺมา รากวิราคาชาติ วา มทนิมมทนายาติ วา วุตเตปี
 นิพพานตถายาติ เอวเมว อตฺถิ ทฏฺฐพฺโพ ฯ นิพพานํ หิ ยสฺมา ตํ อากมฺม
 อารพฺภ สนุชชาย ปฏิจฺจ ราโค วิรชฺชติ น โหติ ตสฺมา รากวิราโคติ วุจฺจติ ฯ
 ยสฺมา ปน ตํ อากมฺม มานมทปฺริสมทาทโย มทา นิมฺมทา อมทา โหนฺติ
 วินสฺสนฺติ ตสฺมา มทนิมฺมทนนฺติ วุจฺจติ ฯ ยสฺมา จ ตํ อากมฺม สพฺพาปี
 กามปีปาสา วินยํ อพฺภคฺถํ ยาติ ตสฺมา ปีปาสวินโยติ วุจฺจติ ฯ ยสฺมา ปน
 ตํ อากมฺม ปฺลจกามคฺคณาถยา สมุคฺคมาตํ คจฺจนฺติ ตสฺมา อาลยสมุคฺคมาโตติ
 วุจฺจติ ฯ ยสฺมา ปน ตํ อากมฺม เตญฺมิทกฺวญฺญํ อุปจฺฉิขฺชติ ตสฺมา
 วญฺญูปจฺเจโทติ วุจฺจติ ฯ ยสฺมา ปน ตํ อากมฺม สพฺพโส ตณฺหา ขยํ คจฺจนฺติ
 วิรชฺชติ นิรชฺชติ จ ตสฺมา ตณฺหกฺขโย วิราโค นิโรธติ วุจฺจติ ฯ ยสฺมา
 ปเนตํ จตฺสุโส โยนิโย ปฺลจ คติโย สดต วิญฺญาณญฺจิติโย นว สดตาวาเส
 อปฺราปรภาวาย วินนโต อापฺนฺชฺชนโต สํสึพฺพนโต วานนฺติ ลทฺฐโวหาราย
 ตณฺหาช นิกฺขนฺตํ นิสฺสํญํ วิสํยุตฺตํ ตสฺมา นิพฺพานนฺติ วุจฺจตีติ ฯ

๒. กามานํ ปหานํ อกฺขาตฺตนิ วตฺถุกามานํ กิเลสกามานญจ ปหานํ
 วุตฺตํ ฯ กามสญฺญาณํ ปรีชฺญาติ สพฺพาสมฺปิ กามสญฺญาณํ ฌาตตีรณปหาน-
 วเสน ติวิชา ปรีชฺญา อกฺขาตา ฯ กามปีปาसानนฺติ กามเมสุ ปาตพฺยตานิ
 กามเม วา ปาตุมิจฺฉานํ ฯ กามวิตกฺกานนฺติ กามูปสํหิตานํ วิตกฺกานํ ฯ
 กามปรีพหานนฺติ ปฺลจกามคฺคณิกราควเสน อุปฺปนฺนปรีพหานํ อนฺโตทาทานํ ฯ
 อิมเมสุ ปฺลจฺจสุ จานเนสุ กิเลสกฺขยกโร โลกุตตรมคฺโคว กถิโต ฯ สพฺพปจฺเมสุ
 ปน ตีสุ จานเนสุ โลกิยโลกุตตรมิสฺสโก มคฺโค กถิโตติ เวทิตพฺโพ ฯ เนตํ
 อาวุโสติ เอตํ อาวุโส ตว ปาปกมฺมํ อปฺปสนฺนํ วา ปสาทาย เอวรูปานํ

ปสาทตถาย น โหติ ฯ อถเขตุนติ อถโฆ เอตํ ฯ อถ เขตุนติปิ ปาโง ฯ
 อถตถตถายาติ ปสาทตถตถายาติ วิปฐิสาราย โหติ ฯ เย มกเคน
 อนาคตสทฐา เตสํ วิปฐิสารํ กโรติ อีทิสเปปี นาม ฐมววินเย มยํ ปสนุนา
 ยตถเวท ทุปปฏิปนนุ กิกขุติ ฯ เย ปน มกเคนาคตสทฐา เตสํ สินรุ วिय
 วาเทหิ องโล ปสาโท อีทิสเหหิ วตถุหิ อโต วา ทารุณตเรหิ ฯ เตน วุตถํ
 เอกจจัน อถตถตถายาติ ฯ ภควโต เอตมตถํ อโรเจสุณติ ภควโต
 เอตมตถํ อจิกขีสุ ปฏิเวทียีสุ อโรจยมานา จ เนว ปียกมยตาย น
 เกทปฺเรกขารตาย น ตสฺสายสมโต อวณฺณํ ปกาสนตถาย น กลิสาสนํ
 อโรจนตถาย นาปี อิทํ สุตฺวา ภควา อิมสฺส สาสเน ปติฏฺจจัน น ทสฺสตี
 นิกกทฺตมาเปสฺสตี นนฺติ มลฺลยมานา อโรเจสุํ อถโฆ อิมํ สาสเน อุปฺปนนํ
 อพฺพุทํ ตตฺวา ภควา สิกฺขาปทํ ปญฺญาเปสฺสตี เวลํ มรียาทํ อานํ จเปสฺสตีตี
 อโรเจสุํ ฯ

ใช้เวลา ๔ ชั่วโมง กับ ๑๕ นาที.

เฉลย ประโยค ป.ธ. ๗

แปล มคธเป็นไทย

๑. บททั้ง ๕ มีบทว่า รากวิราคะเป็นต้น พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสหมายเอาพระนิพพานซึ่งเป็นโลกุตรธรรมอันปราศจากวิภูฏะนั้นแลซ้ำอีก ๆ เพราะเหตุนั้น แม้เมื่อพระองค์ตรัสว่า รากวิราคาย ก็ดี ว่า มทนิมมทนาย ก็ดี บัณฑิตพึงเห็นความอย่างนี้เท่านั้นว่า เพื่อประโยชน์แก่พระนิพพาน ๆ จริงอยู่ พระนิพพาน พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรียกว่า ธรรมเป็นที่สํารอราคะ เพราะเหตุว่า รากะ มาถึง คือ ปราศรภ หมายอาศัยพระนิพพานนั้นแล้ว ย่อมคลายไป คือ ไม่มี ๆ อนึ่ง พระนิพพาน ตรัสเรียกว่า ธรรมเป็นที่สร้างมา เพราะเหตุว่า ความเมาทั้งหลาย มีความเมาด้วยอำนาจมานะ และความเมาว่า เป็นบุรุษเป็นต้น มาถึงพระนิพพานนั้นแล้ว ย่อมเป็นอันสร้างไป หายเมา คือ สาบสูญไป ๆ อนึ่ง พระนิพพาน ตรัสเรียกว่า ธรรมเป็นที่หมดสิ้นความกระหาย เพราะเหตุว่า ความกระหายในกามแม้ทั้งปวง มาถึงพระนิพพานนั้นแล้ว ย่อมถึงความหมดสิ้นไป คือ ความตั้งอยู่ไม่ได้ ๆ อนึ่ง พระนิพพาน ตรัสเรียกว่า ธรรมเป็นที่เพิกถอนอาลัย เพราะเหตุว่า อาลัยคือเบญจกามคุณ มาถึงพระนิพพานนั้นแล้ว ย่อมถึงความเพิกถอนไป ๆ อนึ่ง พระนิพพาน ตรัสเรียกว่า ธรรมเป็นที่ขาดสูญแห่งวิภูฏะ เพราะเหตุว่า วิภูฏะมี ๓ ภูมิ มาถึงพระนิพพานนั้นแล้ว ย่อมขาดสูญไป ๆ อนึ่ง พระนิพพาน ตรัสเรียกว่า ธรรมเป็นที่สิ้นตัณหา ธรรมเป็นที่ปราศจากรากะ ธรรมเป็นที่ดับ เพราะเหตุว่า ตัณหา มาถึงพระนิพพานนั้นแล้ว ย่อมถึงความสิ้นไป ย่อมบําราศไป และย่อมดับไป โดยประการทั้งปวง ๆ อนึ่ง พระนิพพานนั้น ทรงเรียกว่า นิพพาน เพราะเหตุว่าออกไป คือ ฟ้นไป พรากไป จากตัณหา ซึ่งได้โวหารว่า วานะ เพราะร้อยรัด คือ ผูกมัด เกี่ยวประสาน กำเนิด ๔ คติ ๕ วิญญูญาณฐิติ ๗ สัตตาวาส ๘ ไว้ เพื่อความมีความเป็นสืบ ๆ ไป ฉะนี้แล ฯ

๒. หลายบทว่า กามานํ ปหานํ อกุขาตํ มีความว่า การละวัตตุกาม และกิเลสกามทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้แล้ว ฯ สองบทว่า กามสญฺญานํ ปริญฺญา มีความว่า การกำหนดรู้กามสัจจญาแม่ทั้งหมด มี ๓ อย่าง คือญาตปริญฺญา (กำหนดรู้ด้วยการรู้) ตีรณปริญฺญา (กำหนดรู้ด้วยการพิจารณา) และปหานปริญฺญา (กำหนดรู้ด้วยการละ) พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้แล้ว ฯ บทว่า กามปิปาसानํ มีความว่า การกำจัดความกระหายในกามทั้งหลาย หรือความใคร่จะดื่มกามทั้งหลาย พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้แล้ว ฯ บทว่า กามวิตุกฺกานํ มีความว่า วิตกทั้งหลายที่เกี่ยวข้องด้วยกาม ฯ บทว่า กามปริพาหานํ มีความว่า (ความสงบ) แห่งความเร่าร้อนซึ่งเกิดขึ้นด้วยอำนาจความกำหนัดที่ ประกอบด้วยเบญจกามคุณ ได้แก่ ความรุ่มร้อนภายใน พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้แล้ว ฯ โลกุตตรมรรค ซึ่งเป็นเครื่องทำความสิ้นกิเลสแล พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้แล้ว ในสถาน ๕ เหล่านี้ ฯ แต่มรรคที่เจือกั้นทั้งโลกียะและโลกุตระ บัณฑิตพึงทราบว่ พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้แล้ว ใน ๓ สถานเบื้องต้น ทั้งหมด ฯ คำว่า เนตํ อาวุโส เป็นต้น มีความว่า คุณก่อนผู้มีอายุ ธรรมอัน ทรามนั้นของท่าน ย่อมไม่เป็นไป เพื่อความเลื่อมใสแห่งเหล่าชนผู้ยังไม่เลื่อมใส คือ เพื่อประโยชน์แก่ความเลื่อมใสแห่งเหล่าชนผู้เห็นปานนั้นหรือ ฯ

บทว่า อถเขวตํ ตตฺตบพเป็น อถโฆ เอตํ ฯ ปาฐะว่า อถ เขตํ ก็มี ฯ บทว่า อญฺญตฺตตาย มีความว่า (กรรมอันทรามนั้นของท่าน) ย่อมเป็นไป เพื่อความเป็นโดยประการอื่นจากความเลื่อมใส คือ เพื่อความเคียดร้อน ฯ อธิบายว่า ย่อมทำความเคียดร้อนใจแก่ชนทั้งหลายผู้มีศรัทธาอันยังมีได้มา ด้วยมรรคว่า เราทั้งหลายเลื่อมใสแล้วในพระธรรมวินัย ชื่อแม่เช่นนี้ ซึ่งมีพวก ภิกษุผู้ปฏิบัติเลวทราม ฯ ส่วนความเลื่อมใสของชนทั้งหลายผู้มีศรัทธามาแล้ว ด้วยมรรค เป็นของไม่หวั่นไหว ด้วยเรื่องเช่นนี้ หรือด้วยเรื่องที่ร้ายแรงยิ่งกว่านี้ เหมือนภูเขาสีเนรุ ไม่หวั่นไหวด้วยลม ฉะนั้น ฯ เพราะเหตุนั้น ภิกษุสหาย เหล่านั้น จึงกล่าวว่า เพื่อความเป็นโดยประการอื่นแห่งเหล่าชนบางพวก ฯ ข้อว่า ภควโต เอตมตฺถํ อาโรเจสุ มีความว่า ภิกษุสหายเหล่านั้นได้กราบทูล คือ ได้แจ้งเนื้อความนั้น แต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ก็แล เมื่อกราบทูล หาได้กราบทูล

เพื่อปรารถนาความเป็นผู้ที่ทรงโปรดปรานไม่ หาได้กราบทูลเพื่อมุ่งจะทำความ
 แตกร้าวไม่ หาได้กราบทูลเพื่อต้องการประจานโทษของท่านผู้มีอายุนั้นไม่
 หาได้กราบทูลเพื่อแจ้งข่าวดำเนินโทษไม่ หมายถึงอยู่ว่า พระผู้มีพระภาคเจ้า
 ทรงสดับเนื้อความนี้แล้ว จักไม่ทำให้พระสุทินนี้คงอยู่ในพระศาสนา จักให้มูด
 คร่าเธอออกไปเสีย จึงได้กราบทูลก็หาไม่ อันที่จริง ได้กราบทูลด้วยทำ
 ในใจว่า พระผู้มีพระภาคเจ้า ครั้นทรงทราบความเสียหายนี้ ซึ่งเกิดขึ้นใน
 พระศาสนาแล้ว จักทรงบัญญัติสิกขาบท จักทรงตั้งเขตแดนอาชญาไว้ ๑

.....

พระธรรมวชิรเมธี วิโรปญโญ วัดหงส์รัตนาราม แบล
 สนามหลวงแผนกบาลี ตรวจแก้.